

λεξίου, καὶ ἤδη μετεχειρίσθη οὗτος πᾶν μέσον ὅπως καταπείσῃ τὸν Γοδεφρείδον, εἰς τὸ νᾶ τῷ δώσει τὸν ὄρκον τῆς πίστεως μὴ διστάσας νὰ πέμψῃ ὁμηρον πρὸς τοὺς στυροφόρους τὸν ἴδιον αὐτοῦ υἱόν. Ἐκτοτε πᾶσα δυσπιστία ἐξέλιπε, καὶ οἱ ἡγεμόνες τῶν στυροφόρων ὠρίσθησαν νὰ σεβασθῶσι τοὺς νόμους τῆς φιλοξενίας, καὶ μετέβησαν εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Ἀλεξίου, ὅπου ἐν μέσῳ μεγαλοπρεποῦς αὐλῆς προσεκύνησαν τὸν αὐτοκράτορα. Μετὰ τὴν τελετὴν ταύτην ὁ Ἀλέξιος υἰοθέτησε τὸν Γοδεφρείδον καὶ ἔθεσε τὴν ἐπικράτειάν του ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν ὅπλων του, οἱ δὲ στυροφόροι ὑπεσχέθησαν ν' ἀποδώσωσι τῷ αὐτοκράτορι ἀπάσας τὰς πόλεις, αἵτινες ἀπετέλουν μέρος τῆς ἐπικρατείας του. Ἀλλ' εἰ καὶ ἡ εἰρήνη συνωμολογήθη εὐκρινῶς ἀμφοτέρωθεν, οὐδ' ὁ Ἀλέξιος, ἡδύνατο νὰ καταστρέψῃ ἐντελῶς τὰς κατὰ τῶν Λατίνων προλήψεις τῶν ὑπηκόων του, οὐδ' ὁ Γοδεφρείδος ἡδύνατο νὰ περιστέλλῃ τὸ φιλοτάραχον πνεῦμα τῶν στρατιωτῶν του. Πρὸς τοῦτοις, ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου ἐβλέπεν εἰσέτι μὲ ὑποπτον ὅμως τὴν ἔλευσιν τοῦ Βαϊμούνδου καὶ τὴν συνένωσιν τούτων στρατῶν ἐν αὐτῇ τῇ πρωτευούσῃ του. Ἐπρότεινεν ὅθεν τῷ Γοδεφρείδῳ νὰ μεταφέρῃ τοὺς στρατοὺς αὐτοῦ εἰς τὴν ἀσιατικὴν τοῦ Βοσπόρου ὁχθὴν, καὶ συνάμα κατεγίνετο εἰς τὸ νὰ ἐπινοῇ μέσα δι' ὧν νὰ καταβάλλῃ τὴν ἀγερωχίαν τῶν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐρχομένων λοιπῶν ἡγεμόνων.

(ἔπεται συνέχεια)

Η ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΠΡΕΒΩ.

ΗΘΗ ΚΑΙ ΘΕΙΜΑ ΤΩΝ ΑΝΘΟΠΩΛΩΝ.

(Συνέχεια ἴδε φυλλάδ. 22.)

Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἡ πριγκηπέσσα ἴσως ἐνόμιζεν, ὅτι ἐκκληροῖ καθήκοντα οἰκοδεσποίνης. Ἰσως ἐνήργει μετὰ κρυφίας προθέσεως. Καὶ τίς δύναται ποτε νὰ μχνητεύσῃ τὰς προθέσεις ὠραίας γυναικός;

Τέλος, περὶ τὴν τρίτην ὥραν τῆς νυκτός, ἦλθε καὶ ἡ σειρά τοῦ φίλου μου νὰ λάβῃ ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν τελετὴν μετὰ τῆς βασιλείσεως τοῦ χοροῦ, διότι μέχρι τοῦδε ἔμενεν ἐν ἀδρανείᾳ.

Ἡ πριγκηπέσσα ἐτήρησε τὴν ὑπόσχασίν της. Μετὰ τὸν χορὸν ὁ περίπατός των εἰς τὸν κήπον διήρκεσεν ἐπὶ πολὺν χρόνον. Ποῖον ἦτο τὸ ἀντι-

κείμενον τῆς ὁμιλίας των; Ἐγένετο λόγος μόνον περὶ τῆς κυρίας Πρεβῶ καὶ τῆς ἀνθοδέσμης; Ὁπωσδήποτε ἡ συνέντευξις ἐφαίνετο ζωηρὰ καὶ ἐνδιαφέρουσα, διότι οὐδεμίαν προσοχὴν ἐδίδον εἰς τοὺς ἄλλους· μετ' ὀλίγον ἐξεληθόντες τῶν πρώτων δεινδοστοιχιῶν ἔσπευσαν νὰ ζητήσωσιν εἰς τὸ ἀμυδρὸν φέγγος τῶν τεχνητῶν δασῶν τὴν ἐρημίαν ἐκείνην, ἣτις προσθέτει εἰς τὴν ἀξίαν τῶν ἐμπιστευτικῶν ἐξηγήσεων ὅλα τὰ θέλητρα τοῦ μυστηρίου.

Μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀξιοπαρατήρητον πρὸ πάντων διὰ τὴν εὐδιαθεσίαν καὶ τὸ ἐπαγωγὸν τῶν συνδιαιτημόνων καὶ τὴν ὑπερβάλλουσιν κατανάλωσιν τοῦ μελάφρονος Καμπανίτου, αἱ κυρίαι εἰσηλθον πρὸς στιγμὴν εἰς τὰ δωμάτια τῆς Πριγκηπέσσης, διὰ νὰ δώσωσι νέαν ζωὴν εἰς τὰ θέλητρα τῶν.

Οἱ ἄνδρες ἀφ' ἐτέρου ἐπανήλθον εἰς τὰς αἰθούσας, ἕκαστος ἐτοποθετήθη ἔνθα ἠρέσκετο, καὶ ἤρχισαν αἱ συνομιλαί· ἀναμφιδόλως αἱ βασιλίσσαι τῆς τελετῆς παρεῖχον ἄφθονον ὕλην.

Αἱ κυρίαι μετ' οὐ πολὺ ἐπανήλθον εἰς τὰς θέσεις των φυσικώτατα ἢ δὲ εἰσόδος αὕτη ἔδωκεν εἰς τὰς συνεντεύξεις τῶν κυριῶν νέαν τροφήν.

Εἰς τὸν ὅμιλον, ὅπου ἦτον ὁ Ἑρβίκος, εὐρίσκετο καὶ τις γραμματεὺς τῆς Πρωσσικῆς πρεσβείας, ὁ μόνος τῶν φίλων του, ὅστις μᾶς ἐνδιαφέρει. Ὡνομάζετο οὗτος Γουλιέλμος Στέιβεργ καὶ ἔφερεν ὑπερηφάνως τὸν τίτλον τοῦ Κόμητος· ἦτο ἀνὴρ τριακοντούτης σχεδὸν, κομψότατος, ἀξιόλογος χορευτῆς, ὠραῖος ἱππότης, ἔμπειρος εἰς τὴν τέχνην τῶν ὅπλων, χαρτοπαίκτης δεινός, εὐφραδέστατος, καὶ προσέτι κομψαστής, καθ' ὃ Γασκόνης τέλος πάντων καλὸς καὶ ἐράσμιος φίλος. Τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο ἡξιώθη καὶ αὐτὸς καθὼς καὶ πολλοὶ ἄλλοι μεθ' ὧν συγκατελέγετο καὶ ὁ Ἑρβίκος τῆς τιμῆς νὰ συγχορεύσῃ καὶ συμπεριπατήσῃ μετὰ τῆς Πριγκηπέσσης. Ὅταν ἡ νέα καὶ ὠραία δέσποινα τῆς τελετῆς περιεστοιχισμένη ὑπὸ τῶν φίλων τῆς ἐφάνη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς αἰθούσης διὰ νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν θέσιν της « ἰδοὺ, εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ καὶ μετὰ περισκέπτου ἐκπλήξεως εἰς ἐκ τῶν νέων τοῦ ὁμίλου, ἡ Πριγκηπέσσα δὲν ἔχει πλέον τὴν ὠραίαν της ἀνθοδέσμη ». — Ἀληθῶς ἐπανελάβον συγχρόνως πολλοὶ τῶν παρισταμένων.

Τὸ γεγονός τοῦτο μεταβιβάσθην διὰ ψιθυρισμῶν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἕτερον, καὶ ταχέως παρρητηρήθην ὑπὸ τῶν ἄλλων ὁμίλων, διήγειρεν

κατ' ἀρχάς θόρυβόν τινα εἰς τὴν συναναστροφὴν· ἔπειτα παρετηρήθη καὶ ὑπὸ τῶν κυριῶν, καὶ οὕτως οἱ ψιθυρισμοὶ πανταχόθεν ἐγενικεύθησαν. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ ἔλλειψις τῆς ἀνθοδέσμης τῆς Κ. Πρεβῶ ἐκ τῶν χειρῶν τῆς Πριγκηπέσσης Ἑλένης διήγειρεν περισσότεραν ἐντύπωσιν, παρ' ὅσον ἡ ἐμφάνεισός τῆς· δευτέραν ἤδη φορὰν κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἡ περιζήτητος ἀνθοδέσμη ἐκίνει τὴν γενικὴν περιέργειαν. Δυστυχῶς τὸ πρᾶγμα δὲν περιορίσθη ἕως ἐδῶ· ἂν καὶ προώρισται τὰ ἄνθη νὰ ζῶσι κατὰ βραχὺ τὸ διάστημα μιᾶς πρωίας, πολλάκις ὅμως ἀφίνουσι μακρὰ ἔχνη τῆς ἐφημέρου διαβάσεώς των, σχεδὸν πάντοτε ἔχνη δακρύων καὶ πολλάκις ἔχνη αἵματος.

III

Δὲν πρέπει νὰ ἀστεϊεύεται τις μὲ τὰ ἄνθη.

Ὁ φθόνος, ἡ διαβολὴ καὶ αὕτῃ ἡ συκοφαντία διέσπειρον τοὺς ὑποκόφους ἤχους των ἐπὶ τῆς ἐξαφανισθείσης ἀνθοδέσμης τῆς πριγκηπέσσης, τὰ σχόλια ἦσαν ποικίλα κατὰ τὸν προσωπικὸν ἐκαστοῦ χαρακτήρα. Εἰς τὸν κύκλον ὅπου ἦτον ὁ Ἐρρίκος καὶ ὁ κόμης Γουλιέλμος Στέιβεργ, κύκλον ἀποτελούμενον πρὸ πάντων ὑπὸ νέων ζωηρῶν, τὰ συμπεράσματα ἦσαν τὰ μᾶλλον προπετῆ, καὶ οἱ λόγοι ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς εὐπρεπείας. Ἐκαστος ἔλεγε τὰ ἰδικά του.

Μετὰ τὰς πρώτας ἀνταλλαχθείσας φράσεις ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

«Θεέ μου, τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλούςατον, ὑπολαβὼν εἶπε τις ἐκ τοῦ ὀμίλου, ἡ πριγκηπέσσα θὰ ἐλησμονήσῃ τὴν ἀνθοδέσμην εἰς τὸ δωμάτιόν της. — Ἐλα δὲ, νὰ φέρῃ ἐκ Παρισίων δι' ἀδράς δαπάνης ἀνθοδέσμην, τί λέγω; ἀνθοδέσμην ἐπανάστατικὴν καὶ νὰ τὴν λησμονήσῃ! Σφάλλετε πολὺ.

— Καὶ διὰ τί νὰ μὴν ὑποθέσωμεν ὅτι τὴν ἔχασε; μὴπως δὲν βλέπομεν καθ' ἐκάστην τὰς κυρίας εἰς τὸν χορὸν νὰ χάνωσι τοὺς ἀδάμαντάς των, τὰς φαντασιοπληξίας των καὶ ποία ἄλλα ἀκόμη; Διὰ τί λοιπὸν τὰ ἄνθη ν' ἀποτελῶσιν ἐξαιρέσειν;

— Μάθετε, φίλε μου, ὅτι ἡ γυνὴ δὲν χάνει ποτὲ τὴν ἀνθοδέσμην της ἄνευ συμφέροντος.

— Ἄ! φίλτατε κόμη, συκοφαντεῖτε τὰς κυρίας.

— Οὐδόλως· ἄλλως τε ὡς πρὸς τὰ τεχνάσματα, ὡς πρὸς τοὺς ἐρωτοτρόπους, δόλους αἱ γυναῖκες δὲν δύνανται νὰ συκοφαντηθῶσι. Τοιαύτη εἶναι ἡ φύσις των.

— Ὡμιλεῖτε ὡς ὁ Λαροσεφουκόλτ, φίλτατε Γουλιέλμ.

— Δὲν ἀπορρίπτω τὴν φιλοφρονητικὴν σας αὐτὴν ἔκφρασιν, σὰς προειδοποιῶ.

— Ὅλα ταῦτα, κύριοι, δὲν διαφωτίζουν ἀρκετὰ τὴν τύχην τῆς ἀνθοδέσμης τῆς πριγκηπέσσης Ἑλένης, ἐπέφερεν εἰς ἐκ τῶν μελῶν τοῦ συλλόγου.

— Ἡ τύχη της; βεβαίως δὲν πρέπει νὰ ἦναί τις προφήτης διὰ νὰ μαντεύσῃ.

— Τὸ κατ' ἐμὲ δὲν μαντεύω ἀπολύτως τίποτε.

— Οὐδ' ἐγώ! οὐδ' ἐγώ! ἐπανάλαβον δύο τρεῖς ἄλλοι.

— Τότε κύριοι οἱ καπνοὶ τοῦ καμπανίτου θὰ ἐσκότισαν τὸ λογικόν σας, συγχωρήσατέ μοι νὰ τὸ εἶπω.

— Εἰπέτε, ὅτι θέλετε, ἀλλὰ μὴσατέ μας εἰς τὴν πιθανὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθοδέσμης.

— Ἄς ἴδωμεν Γουλιέλμ, ἀρχήσατε, προσέθηκεν ἕτερος.

— Καὶ πῶς δὲν μαντεύετε;

— Ἀλλὰ λέγε λοιπόν!

— Ὡ Θεέ μου, εἶναι φῶς φανερόν ὅτι ἡ πριγκηπέσσα ἔδωκε τὴν ἀνθοδέσμην της!

— Ἀδύνατον!

— Προχωρεῖ παρὰ πολὺ!

— Εἶναι μεθυσμένος!

— Εἶναι τρελλός!

— Οὐδόλως! τὴν ἔδωκε καὶ κατὰ τοῦτο ἐπραξε φρονίμως. Ἡ ἀνθοδέσμη εἰς τὰς χεῖράς της δὲν ἦτο ἄλλο παρὰ μάταιον ἀντικείμενον ἐρωτοτροπίας· τὴν μετέβαλε λοιπὸν εἰς ἐνέχειρον προσφιλέας. Αὖριον μαρανθεῖσα ἤθελε μεταβῆ εἰς τὴν ἀνυπαρξίαν, ἐνῷ οὕτως ἀπέκτεσε τὴν ἀξίαν καὶ μακροβιότητα ἀγίου λειψάνου.

— Τὴν ἔδωκεν, ἔστω! ἀλλ' εἰς ποῖον;

— Εἰς τὸν φίλον τῆς καρδίας της· τοῦτο ἐννοεῖται οἰκοθεν.

— Ἡ πριγκηπέσσα λοιπὸν εἶναι ἐρωτευμένη;

— Μήπως αἱ πριγκηπέσσαι δὲν εἶναι γυναῖκες;

— Τρόντι, πρὸ ἐνὸς σχεδὸν ἔτους, ἡ πριγκηπέσσα ἐμελλε νὰ νυμφευθῇ μετὰ τοῦ ἐξαδέλφου της Ἀλεξίου Στρογγόφ· τὰ προσκλητήρια τοῦ γάμου εἶχον διανεμηθῇ, ἀλλὰ δὲν ἐγένετο. Ἡ αἰτία ἐμεινεν ἄγνωστος.

— Πρώτη ἐνδειξις.

— Ἐκτοτε, τρεῖς ἢ τέσσαρες προτάσεις γάμου, προδήλως ἀρμόζουσαι καὶ εἰς τὴν κοινωνικὴν τάξιν καὶ εἰς τὴν περιουσίαν της ἀλληλοδιαδόχως παρ' αὐτῆς ἀπερρίφθησαν. Ὑπάρχει μυστήριον ἐν ταῦθα.

— Εἶναι ἀληθές· ἐξάπαντος ἡ περιγικιπέσσα ἀγαπᾷ τινά.

— Εἶναι πιθανόν, τοῦλάχιστον. Ἀλλὰ τὸν εὐτυχῆ αὐτὸν θνητὸν, διὰ τί δὲν τὸν νυμφεύεται, ἀφοῦ εἶναι ἐλευθέρᾳ; ἰδοὺ τὸ αἶνιγμα.

— Αἶνιγμα εὐκόλως λυόμενον.

— Δὲν τὸ μαντεύω.

— Οὐτ' ἐγὼ ἄς ἴδωμεν εἰσέτι ὑμᾶς ὅστις ἔχετε τόσῃν μεγάλῃν ὀξυδέρκειαν.

— Ἄ! μὴ ζητεῖτε πολλὰ, ἐνῷ ἐγὼ ἡξέυρω τόσον ὀλίγα!

— Τὸ λέγεις Γουλιέλμε μὲ πολλὴν ἀδιακρισίαν.

— Κατηγόρει λοιπὸν τὴν ἀδιακρισίαν μου, συγκατανεύω, ἀλλ' οὐχὶ ἐμέ.

— Καὶ ἂν εἶχες τὴν ἀνθοδέσμην βεβαίως τὰ αὐτὰ θὰ ἔλεγες.

— Διπτὶ ὄχι, εἶμαι ἱκανὸς εἰς ὅλα.

— Ὁμολόγησον λοιπὸν καὶ δεῖξον τὴν ἀνθοδέσμην.

— Ὅχι, δὲν θέλω νὰ σᾶς ὁμολογήσω, οὔτε νὰ σᾶς δεῖξω τίποτε. Ἄλλως τε καὶ ἂν ἐπεθύμουν καὶ ἡδυνάμην νὰ τὸ πράξω αἱ μεταδοτικαὶ διαθέσεις μου ἤθελον παραλύσει ἀπέναντι τῆς κατηφοῦς ὀψεως τοῦ φίλου μας Ἐρρίκου. Ἰδέτε πῶς μετεβλήθη τὸ πρόσωπόν του· ἂν ἔλεγον μίαν ἀκόμη λέξιν, δυστυχία μου! ἤθελε ἐπιβρίψει κατὰ τῆς κεφαλῆς μου ὅλας τὰς γαλλικὰς προλήψεις περὶ τῶν γυναικῶν, ἢ μᾶλλον περὶ τῶν ὠραίων.

Ὁ Ἐρρίκος ὅστις ἤκουσε τὴν συνδιάλεξιν ταύτην χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἦτο τῶνόντι ὠχρότατος, ἀναμφιβόλως ἔνεκα μακρᾶς ἀγρυπνίας καὶ ἴσως μεγάλης λύπης.

— Ἐὰν σὲ ἐμποδίζω, θέλεις νὰ φύγω; εἶπεν ἀφελῶς, ἀλλὰ μετὰ φανερὰς στενοχωρίας εἰς τὸν κόμητα Στεῖμβεργ, μεθ' οὗ εἶχε μεγάλῃν οἰκειότητα.

— Ἄπαγε! ἀπήντησεν ἐκεῖνος ὥσει διαμαρτυρόμενος· σὲ ἱκετεύω μόνον νὰ φαιδρύνῃς ὀλίγον τὴν σκυθρωπάσασαν ἱπποτικὴν φυσιογνωμίαν σου, διότι ἀληθῶς μὲ τρομάζεις.

— Ἐκ τῶν λόγων σου ὅμως δὲν ἀποδεικνύεται τοιοῦτόν τι, εἶπε ψυχρῶς ὁ Ἐρρίκος.

— Πραγματικῶς εἶμαι φλύαρος, καὶ σὲ δικαίῳ ὁπωσδήποτε ὅμως ἔπραξα κακόν τι; Δὲν εἴμεθα μετὰξὺ φίλων;

Ἄ, τὸ ὁμολογεῖς λοιπὸν ἐπὶ τέλους! Ἐχεις τὴν ἀνθοδέσμην; ὑπέλαβεν ἄλλος.

— Ὅχι δὲν τὸ ὁμολογῶ, ἀλλὰ θεωρῶ ἄτιμον τὸν

δι᾽σχυριζόμενον ὅτι τὴν ἔχει. Ἄς παρουσιασθῇ, ἂν τολμᾷ! ἀμέσως θὰ τὸν διαπεράσω διὰ τοῦ ξίφους μου.

Δὲν θέλομεν ἄλλην σαφεστέραν ἀπόδειξιν, ὅτι εἴσθε ὁ κάτοχος τῆς ἀνθοδέσμης.

— Καὶ πάλιν σᾶς λέγω ὄχι, ἀλλὰ καὶ οὕτως ἂν εἶχε τὸ πρᾶγμα λέγετε, κύριοι, ἤθελεν ἡ περιγικιπέσσα κάμει χειροτέραν ἐκλογὴν; προσέθηκε μετὰ θριαμβευτικῆς ἐκφράσεως.

— Δυσκόλως ἤθελεν εὑρεῖ ἑραστὴν πλέον ἐχέμυθον σοῦ, ἀπῆντησέ τις τῶν παρισταμένων εἰρωνικῶς, καὶ διὰ τοῦ ἀστεϊσμοῦ του τούτου ἐκίνησε γενικὸν γέλωτα.

Ἡ ὀρχήστρα ἔδωκε τὸ σημεῖον διὰ τὸν ἀντίχορον καὶ φυσικῶς τῷ λόγῳ αἱ συναθροίσεις διελύθησαν. Καὶ ἄλλοι μὲν παρὰχρημα ἔσπευσαν νὰ λάβωσι συγγορευτρίας, ἄλλοι προηγουμένου τοῦ Γουλιέλμου Στεῖμβεργ συνέρρουσαν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ παιγνίου, οἱ δὲ τελευταῖοι, μεθ' ὧν καὶ ὁ Ἐρρίκος, ἔμειναν ἀπλοῖ θεαταὶ τοῦ χοροῦ.

Μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ὥρας αἱ τάξεις τῶν χορευτῶν ἦσαν ἀραιωμέναι ἀρκετά. Ἡ νύξ ἤγγιζεν εἰς τὸ τέλος, καὶ ἡ τοιαύτη λειποταξία ἔμελλε νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὴν τελετὴν. Ἐκαστος ἀντίχορος ἀνηγγέλλετο ὥς ὁ τελευταῖος.

Ὁ Ἐρρίκος δὲν εἶχε παραιτήσῃ τὴν θέσιν του. Ἐστηριγμένος ἐπὶ κίονος, καὶ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους πρὸς τὴν εἴσοδον τῆς αἵθουσης τοῦ παιγνίου, ἐφαίνετο βεβουθισμένος εἰς βαθείας σκέψεις. Αἰφνης ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας αὐτοῦ διεφάνη ζωηρὰ καὶ ταχεῖα λάμψις, ὅποιαν γεννᾷ ἐπὶ τῶν χαρακτῆρων τοῦ σκεπτομένου τὸ πῦρ αἰφνιδίας ἐμπνεύσεως· διευθύνθη δὲ μὲ σπασμωδικὸν βῆμα πρὸς τὴν αἴθουσαν τοῦ χαρτοπαιγνίου.

Πολλοὶ τράπεζαι ἦσαν τεθειμέναι εἰς διάφορα τοῦ δωματίου μέρη, καὶ περὶ αὐτάς οἱ παίζοντες. Ὁ χρυσὸς καὶ ποικίλα χαρτονομίσματα, παριστάνοντα τὰς ἀξίας τῶν καταβολῶν, ἔβριθον ἐπὶ τῶν τραπέζων, ἔπαιζον δὲ διάφορα εἶδη χαρτοπαιγνίων· εἶναι δύσκολον ν' ἀπαντήσῃ τις ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ καὶ τόπῳ ἀφθονώτερα μέσα τύχης ἢ καταστροφῆς.

Ὁ Ἐρρίκος μετὰ φαινομένης ἀδιαφορίας διηλθεν ὅλας τὰς τραπέζας καὶ ἐπὶ τέλους ἐστάθη εἰς ἐκείνην, ὅπου ἦσαν οἱ φίλοι του, παίζοντες τὸ ἐκαρτέ. Ὁ Γουλιέλμος Στεῖμβεργ ἦ-

το πολὺ τυχερὸς τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο, παρατηρήσας δὲ τὸν Ἑβρῆικον μετὰ τὸ τέλος τοῦ παιγνιδίου,

— Ποῖος καλὸς ἄνεμος σ' ἔφερεν ἐδῶ; τῷ εἶπεν εὐθύμως. Σὺ ὅστις οὐδέποτε παίζεις, ἢ τοῦλάχιστον σπανίως, ἐπιθυμεῖς ἤδη νὰ δοκιμάσῃς τὴν τύχην;

— Ναί, ἔχω τὴν ιδέαν αὐτήν.

— Τότε κάθησον καὶ προσπάθησον νὰ μὲ κερδίσῃς.

— Πῶς! θέλεις νὰ χάσῃς;

— Ναί, διότι πρὸ μιᾶς ὥρας κερδίζω σκανδαλωδῶς. Ἐγύμνωσα πέντε ἢ ἑξὲς ἐκ τῶν φίλων μας, καὶ αἰσθάνομαι ὀλίγην ἐντροπὴν διὰ τὴν τσαύτην εὐνοίαν τῆς τύχης.

— Ταχέως πιστεύω ὅτι θὰ σὲ ἀφήσῃ, οὕτω τὸ θέλει ἡ παροιμιακὴ φρόνησις!

— Καὶ πῶς τοῦτο;

— Σήμερον ἐφάνης λίαν εὐτυχὴς εἰς τὸν ἔρωτα καὶ ἴσως ἀκόμη θὰ ἦσαι τυχερὸς καὶ εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον. Εἶναι ἐπισηφελὴς ἡ τοιαύτη εὐτυχία, ἀπεκρίθη ὁ Ἑβρῆικος μετὰ λεπτῆς εἰρωνείας.

— Εἶναι ἀληθές, καὶ δι' αὐτὸ βλέπεις παραπονοῦμαι. Ἄς ἴδωμεν ποία εἶναι ἡ καταβολὴ σου.

— Ὅρισον σὺ αὐτήν.

— Δέκα λουδοβίγια εἰς τὰ πέντε συμφωνεῖς;

— Μάλιστα.

Μετὰ βραχείαν σιγὴν διελθοῦσαν εἰς προπαρὰσκειν, ἤρχισαν νὰ παίζωσιν. Ἡ τύχῃ ἐφαίνετο τῶντι θέλουσα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν κόμητα Γουλιέλμον· ὁ Ἑβρῆικος εἶχε τέσσαρας ὁ δὲ ἀντίπαλος αὐτοῦ ἓνα μόνον. Ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ Γουλιέλμου νὰ μοιράσῃ τὰ παιγνιόχαρτα καὶ ἐξήγαγε τὸν ῥήγαν.

Αἶφνης ὁ Ἑβρῆικος ὀρμᾷ καὶ λαμβάνει αὐτὰ ἐκ τῆς τραπέζης καὶ μὲ φωνὴν τρέμουσαν ὑπ' ὀργῆς,

— Κόμη Στείμβεργ, τῷ εἶπεν ἀτενίζων αὐτὸν μετ' ἐνδομύχου πεποιθήσεως, μὲ ἡπάτησας, εἶσαι ἄτιμος!

Καὶ ἔρριψε τὴν δέσμην τῶν παιγνιοχάρτων κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ.

Ὁ Γουλιέλμος ἀνεσκίρτησεν ἐπὶ τῆς ἑδρας του καὶ ἐξέπεμψεν ἐν εἰδῇ διαμαρτυρήσεως ἀγρίαν κραυγὴν. Λησμονήσας δὲ τὸ ὀφειλόμενον εἰς τὸν τόπον ἐν ᾧ εὕρισκετο σέβας, καὶ τοὺς παρισταμένους, ἔμελλεν ἀφεύκτως νὰ ἐφορμήσῃ κατὰ τοῦ προσθαλόντος καὶ νὰ συμπλακῇ μετ' αὐτοῦ, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν μαρτύρων τῆς σκηνῆς ταύτης παρεμβάνοντες κατῴρθωσαν νὰ τὸν ἐμποδίσωσι.

— Τοιαύτη ὕβρις εἰς ἐμὲ, τὸν κόμητα Στείμβεργ! ἀνέκραξε μὲ φωνὴν ἡλλοιωμένην ἐκ τῶν δακρύων, τὰ ὁποῖα μετὰ κόπου ἀνέστελλεν ἡ φιλαυτία αὐτοῦ.

Καὶ ἔφερεν ἐπανειλημμένως τὸ μανδύλιον ἐπὶ τοῦ μετώπου του, οὐχὶ τόσον διὰ νὰ σπογγίσῃ τὸν ἀφθόνως ἐπ' αὐτοῦ βέοντα ἰδρώτα, ὅσον διὰ νὰ ἐξαλείψῃ τὰ ἴχνη τῆς ἐγκολαφθείσης ὕβρεως.

— Ἐγὼ νὰ ἀπατήσω, ἐγὼ ὁ κόμης Στείμβεργ νὰ κλέψω εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον! ἐπανελάμβανε μετὰ πικρίας, πολὺ προτιμότερον μοι ἦτο νὰ συκοφαντηθῶ ὥς ἐγκληματίας!

Πάραυτα πάντες παραιτήσαντες τὸ χαρτοπαίγνιον ἔσπευσαν συνωθούμενοι εἰς τὸ κέντρον τῆς ἑριδος. Ἐκτὸς τούτου τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο ἔκειτο εἰς τὸ ἄκρον τοῦ μεγάρου, ὥστε ὁ θόρυβος ἐλαχιστα ἠκούετο εἰς τὰς μεμαχρυσμένας αἰθούσας τῆς τελετῆς.

Ὁ χορὸς ἄλλως τε ἐτελείωνε, διότι εἶχον ἀναχωρήσει αἱ πλεῖστοι οἰκογένειαι, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ πρίγκηψ μετὰ τῆς ἀνεψιᾶς του εἶχεν ἀποχωρήσει εἰς τοὺς θαλάμους του. Σπάνιοι δέ τινες χορευταὶ διετῆρουν μόνον τὴν ὀρχήστραν ἐν τῇ ζωῇ.

Αἱ διάφοροι αὗται περιστάσεις συνετέλεσαν ὅπως γίνῃ τὸ σκάνδαλον τρόπον τινὰ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν.

Ἰδοὺ εἶμαι ἡσυχώτερος, εἶπεν ὁ Γουλιέλμος ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς κρατοῦντας αὐτόν· ἀφήσατέ με, ἀφήσατέ με νὰ ὁμιλήσω. Εἶμαι ἤδη κύριος ἐμαυτοῦ, καὶ δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ λησμονήσω τὰ καθήκοντα ἐνὸς εὐγενούς.

Ἀμέσως ἠγέρθη καὶ ὁ Ἑβρῆικος καὶ ἵστατο ὀρθιος παρὰ τὴν τράπεζαν, ἥτις ἐχώριζεν εἰσέτι αὐτοὺς, χρησιμεύουσα ὡς ὀροθετικὴ γραμμὴ εἰς τὰ δύο στρατόπεδα ἦσαν δὲ ἐκάτεροι περιστοιχισμένοι ὑπὸ τῶν φίλων των, οἱ δὲ ἄλλοι θεαταὶ ἐφαίνοντο προσμένοντες μετὰ περιεργείας τὸ ἀποτέλεσμα.

Ὁ Γουλιέλμος προέβη δύο βήματα καὶ στηριχθεὶς ἐπὶ τῆς τραπέζης,

— Ἑβρῆικε, τῷ εἶπε μὲ φωνὴν τρέμουσαν ὑπ' ὀργῆς, ἐν δὲν παρεφρόνησας, πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς ἀμέσως ὅτι ἡπατήθης, ὅτι ἐψεύσθης· πρέπει ν' ἀνακαλέσῃς τοὺς λόγους σου, καὶ νὰ μᾶς εἴπῃς πόθεν ὠρμήθης νὰ μὲ συκοφαντήσῃς. Λέγε.

— Δὲν ἀνακαλῶ τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ Ἑβρῆικος.

— Ἀλλὰ δυστυχῇ, λησμονεῖς ὅτι ζητῶν νὰ μὲ ἀτιμάσῃς, ἀτιμάζεις σαυτόν. Ποῖος θὰ πιστεύσῃ

ὅτι ὁ βαθύπλουτος κόμης Στεΐμβεργ, ὅστις θεωρεῖται παρὰ πάντων ὡς ἐλευθέριος καὶ ἀπολαύει γενικῆς ὑπολήψεως, ποῖος θὰ πιστεύσῃ ὅτι ἤθλησε νὰ σοῦ ἀφαιρέσῃ τινὰ λουδοβίκια ;

— Ὅσάκις παρουσιασθῇ εὐκαιρία καὶ ἐν ὅσῳ ζῶ θέλω διακηρύττει, καὶ μοι ἐδώκατε σεῖς τὸ δικαίωμα, ὅτι ὁ κόμης Στεΐμβεργ εἶναι ἄτιμος.

— Ἀθλιότης !

— Καὶ ἐπειδὴ οὐδέποτε μέχρι τοῦδε ἐψεύσθην, θέλουν μὲ πιστεύσει

— Τί παράδοξος ἐπιμονή ! ἀλλ' ἐπιμένω ἀκόμη ἐνέχῃς λόγον τινὰ κρύφιον καὶ θέλεις νὰ ἀλληλοσφαγῶμεν, δὲν ἀποφύγω παντάπασιν. Εὐρὲ οἶον δῆποτε πρόσχημα, τὸ δέχομαι εὐχαρίστως ἀπὸ τοῦδε, ἐπινόησον οἰκνῆδῃποτε θέλεις κατ' ἐμοῦ κατηγορίαν, ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ μὴ μὲ συκοφαντῆς ὡς ἄτιμον.

— Δὲν ἐπανερχομαι εἰς ὅ,τι εἶπον, εἶπεν ἀπλῶς ὁ Ἑρρίκος.

— Θέλεις λοιπὸν μονομαχίαν μέχρι θανάτου ; εἶπεν ὁ κόμης κτυπῶν μανιωδῶς τὴν τράπεζαν.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, ἀπήντησεν ὁ Ἑρρίκος μετὰ προσποιητῆς γαλήνης.

— Παρευθὺς, ἀκούεις ; θέλω νὰ μὲ ικανοποιήσῃς ἀμέσως.

— Ἀμέσως.

— Τέρας ἀχαριστίας, ἐγὼ ὅστις σὲ ἠγάπων τόσον !

— Καὶ ἐγὼ σὲ ἠγάπων πρὶν μὲ ἀναγκάσῃς νὰ σὲ περιφρονήσω.

— Ἀρκετὰ εἶπον πρὸς ἀνάπαυσιν τῆς συνειδήσεώς μου. Ἐκ τῶν λόγων ἄς ἔλθωμεν ἤδη εἰς τὰ ἔργα· ἐπῆλθεν ἡ ὥρα νὰ σὲ τιμωρήσω διὰ τὰς ὕβρεις σου.

— Ἔστω ! ὁ Θεὸς ἔστω κριτῆς. Εἶφη ἔχομεν, ἄς ἐκλέξωμεν τοὺς μάρτυρας.

Ἀδύνατος ἦτον ὁ συμβιβασμὸς, καὶ ἡ πρότασις τῆς ἀναβολῆς ἀπερρίφθη παρ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. Οἱ μάρτυρες λοιπὸν δὲν εἶχον νὰ πράξωσιν ἄλλο τι ἢ νὰ ὀρίσωσι τὸν τόπον τῆς μάχης καὶ νὰ μείνωσι συμπαθεῖς ἢ ἀμερόληπτοι κριταί.

Διευθύνθησαν πρὸς τὸ ἄκρον τοῦ δάσους, ἐντὸς τοῦ ὁποίου περιελαμβάνετο καὶ ὁ κῆπος. Τὸ μέρος αὐτὸ ἦτο παραποτάμιον, καὶ πλεῖσται ὁπαὶ πρὸς ἔξοδον ὑπάρχουσιν, παρῆχον εὐκολίανφυγῆς μετὰ τὸ πέρας τῆς μονομαχίας· διὰ τοῦτο ἐξελέχθη ὑπὸ τῶν μαρτύρων.

Ἄλλοι ἐκ τῶν παρόντων συμπαθοῦντες καὶ ὑπὸ περιεργείας κατεχόμενοι, περιπάτουν ἐντὸς

τῶν δενδροστοιχιῶν, περιμένοντες τὴν ἐκβασιν τῆς μονομαχίας μετὰ μεγάλῃς ἀνυπομονήσεως.

Ἰπέφωσκε τὸ λυκαυγὲς καὶ αἱ πρῶται τῆς ἡμέρας λάμψεις διέλυον τὰ σκότῃ τοῦ ὀρίζοντος, ἀλλὰ τὸ ἀμυδρὸν τοῦτο φέγγος ἤρκει ὅπως δηγήσῃ τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὴν χεῖρα τῶν ἀλληλοκτονουμένων φίλων.

Ἄμα τῇ ἐκλογῇ τοῦ τόπου, οἱ δύο ἀντίπαλοι ἔσυρον τὰ ξίφη καὶ ἐφόρμησαν κατ' ἀλλήλων μανιωδῶς. Ἡ μάχη ὑπῆρξε βραχεία, ἐντὸς λεπτοῦ περατωθεῖσα· ὡς ἀστραπὴ τὸ ξίφος τοῦ Ἑρρίκου εἰσέδυσεν εἰς τὸν βραχιόνα τοῦ κόμητος καὶ κατεσπάραξεν αὐτὸν, ταυτοχρόνως ὁμῶς ἠσθάνθη τὸν ψυχρὸν σίδηρον τοῦ ἀντιπάλου ἐντὸς τῆς καρδίας του.

Ὁ Κόμης Στεΐμβεργ ἀνέσπασεν αἰμόφυρτον τὸ ξίφος του καὶ τὸ ἔβριψε μακρὰν, ἔπειτα τεταραγμένος καὶ αἰμοσταγῆς ἔσπευσε νὰ ἐξέλθῃ διὰ τοῦ περιτειχίσματος καὶ ἀπεμακρύνθη μετὰ φρίκης τῆς ἀπαίσιος σκηνῆς.

Ὁ Ἑρρίκος προσήγγισε μηχανικῶς τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς πληγῆς καὶ χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν φίλων, ὧν ἡ πρώτη σκέψις ἦτο νὰ στείλωσι πρὸς ἀναζήτησιν ἱατροῦ καὶ νὰ προφυλάξωσι τὸν τραυματισθέντα ἀπὸ τὸ ψῦχος. Μετέφερον λοιπὸν ἐν σπουδῇ αὐτὸν θνήσκοντα εἰς τὸν ἡδυπαθῆ περίπατον τῶν χορευτῶν, εἰς τὴν χλοερὰν ἀτμοσφαῖραν τοῦ τεχνήτου κήπου. Ἀναμφιβόλως διὰ τοῦ μέτρου τούτου διατάρακτον τὴν φιλόξενον οἰκίαν, καὶ ὁ πρίγκηψ ἤθελεν ἐπιπλήξῃ αὐτοὺς διότι δὲν προέλαβον τὸ κακὸν, ἀλλ' ἀπέναντι τῆς φιλανθρωπίας καὶ τοῦ κατεπείγοντος ὑπεχώρησε πᾶσα ἰδέα ἀβροφροσύνης.

Ἡ πένθιμος αὕτη συνοδεία εἰσελθοῦσα εἰς τὸν κῆπον διευθύνθη πρὸς τὴν πρώτην δενδροστοιχίαν. Ἐθεσαν τὸν τραυματίαν ἐπὶ τῆς χλόης, ἥτις κυκλοτερῶς περιέβαλλε λοφίσκον τινά. Κατὰ παράδοξον δὲ σύμπτωσιν ὁ τόπος τῆς ἀναπαύσεως ἦτον ἐκεῖνος, ἐν ᾧ πρὸ τριῶν ὥρῶν ὁ Ἑρρίκος διῆλθε στιγμὰς τινάς, τὰς ὥραιότερας ἔσως τῆς ζωῆς του, μετὰ τῆς πριγκιπέσσης Ἑλένης. Τὸ περιφερὲς δὲ τοῦτο καὶ ἀκαλλιέργητον μέρος ἐπληρώθη μετ' ὀλίγον ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν περιπατούντων, συγκείμενον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπὸ νέους, οἵτινες μετὰ τὸ δεῖπνον εἶχον ὁμιλήσει καὶ ἀκούσει ἐν τῇ συναναστροφῇ τοῦ Γουλιέλμου τόσους σκανδαλώδεις λόγους ἐπὶ τῆς ἀνθοδέσμης τῆς πριγκιπέσσης. Ἐκαστος εἶχεν ἀποφανθῇ ἐπὶ τοῦ

ἀντικειμένου τούτου, διότι ἕκαστος εἰς τὸ νοθεύειν σοφός. Οἱ μᾶλλον τῶν ἄλλων προβλεπτικοὶ ἔσπευσαν πρὸς ἀναζήτησιν ἱατροῦ, ἄλλοι δὲ ἤττον πρόθυμοι ἔφερον φανούς· ὅλοι ὅμως ἀνεξαιρέτως ἐπεμελήθησαν τὴν πληγὴν, καὶ τινες αὐτῶν ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ ἐπαναφέρωσι τὸ αἷμα, ἐκμυζῶντες αὐτὴν διὰ τῶν χειλέων. Ὅπως δὲ σκοπιμώτερον κατορθώσωσι τὴν ἄλλως τε ἀμφίβολον σωτηρίαν τοῦ πληγωθέντος ἤρχισαν νὰ τὸν ἐκδύωσιν, ἀλλ' εἰς τὴν πρώτην ἀπόπειραν ὁ Ἑρρίκος, ὅστις καὶ ἐν τῇ λειποθυμίᾳ του δὲν εἶχεν ἀπολέσει ἐντελῶς τὰς αἰσθήσεις του, ἀντέστη ἐπιμόνως καὶ καρτερικῶς εἰς τὰς χορηγουμένας αὐτῷ βοηθείας. Ἀφήσατέ με! ἀφήσατέ με! ἐπανελάμβανε μετὰ βραχνῶδους ἀγωνιῶντος φωνῆς. Ματαίως δὲ προσεπάθησαν νὰ ὑπερνικήσωσι τὴν ἐπίμονον ταύτην τοῦ θανατιῶντος ἀντίστασιν.

Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἐπληρώθη ὁ Ἑρρίκος εἶχε φέρεи τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς καρδίας, ἔκτοτε δὲ ἡ χεὶρ του δὲν μετεκινήθη ἐκεῖθεν. Καθόσον δὲ αἱ δυνάμεις αὐτοῦ ἐξηντλοῦντο συνέστελλε σπασμωδικῶς διὰ τῆς χειρὸς ταύτης τὴν πληγὴν του, ἐνῷ διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἀνθίστατο εἰς τὰς προσπάθειας τῶν φίλων του. « Ἀφήσατέ με, ἀφήσατέ με! » ἐπανελάμβανε μὲ φωνὴν ἐπιτακτικὴν καὶ σοβαρὰν, καίτοι ἐξησθενημένην.

Τέλος ἦλθεν ὁ ἱατρός· καθὼς πάντα δυστυχῶς τὰ φάρμακα τῶν παθῶν φθάνουσιν αἰετοτε βραδέως, ἦλθε καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ἑρρίκος ἐξέπνευσε ψελλίζων τὴν ὑστάτην λέξιν, ἐν ὄνομα! ἀλλὰ τόσον σιγαλὰ, ὥστε οὐδεὶς τὸ ἤκουσεν· ἀλλ' ὅμως τὸ ὄνομα αὐτὸ πολλοὶ τὸ ἐμάντευσαν ἐκ τῆς κινήσεως τῶν χειλέων τοῦ θνήσκοντος. Ἀπέθανε μὴ συμπληρώσας ἔτι τὸ εἰκοστὸν δεύτερον τῆς ἡλικίας του ἔτος!

Καὶ μετὰ τὸ οἰκτρὸν αὐτοῦ τέλος ὁ ἱατρός ἠθέλησε νὰ παρατηρήσῃ τὴν πληγὴν· ἀπεμάκρυνε μετὰ δυσκολίας ἐκ τοῦ ψυχροῦ στήθους τὴν χεῖρά του, ἥτις ἦτον εἰσέτι προσκεκολλημένη ἐπ' αὐτοῦ, ἠνέφξε τὸν ἐπενδύτην καὶ ἔσχισε τὸ ὑποχάμισον· τότε παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ὁ παράδοξος τρόπος τοῦ νέου κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ἡ ἔρις αὐτοῦ, ἡ μονομαχία καὶ ἡ κατὰ τὴν ἀγωνίαν ἀντίστασις του ἐντελῶς ἐξηγήθησαν.

Μὲ μεγάλην ἐκπλήξιν καὶ συγκίνησιν εὗρον ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Ἑρρίκου, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῆς καρδίας του, αἰμόφυρτον καὶ διατρυπημένην ὑπὸ τοῦ ξίφους τοῦ κόμητος Γουλιέλμου τὴν ἀν-

θοδέσμην τῆς πριγκιπέσσης Ἑλένης, τὴν ἀνθοδέσμην τῆς κυρίας Πρεβώ.

PAUL FERNEY.

MARTINOS ΛΟΥΘΗΡΟΣ

Ἡ διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου κύριον σκοπὸν προέθετο τὴν πνευματικὴν τῆς ἀνθρωπότητος ἀνακαίνισιν ἐπὶ τῶν ἀρχῶν τῆς ἰσότητος καὶ τῆς δικαιοσύνης· ἀλλὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον, θελήσασα νὰ τρέψῃ ὑπὲρ ἑαυτῆς τὴν εὐπιστίαν τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰς πολιτικὰς περιστάσεις, παρεμόρφωσεν ὁλοσχερῶς διὰ σοφισμάτων ἡ ἐκκλησία τῆς Ρώμης. Ἐὰν ἡ Ρώμη ἦναι ἡ παγκόσμιος βασιλεῖς, διατί καὶ ὁ ἱεράρχης αὐτῆς νὰ μὴ ᾖ ὁ ἀνώτατος τῶν ἱεραρχῶν; Διατί ἡ ἐκκλησία τῆς Ρώμης νὰ μὴ ᾖ μήτηρ ἅπαντος τοῦ χριστιανισμοῦ; Διατί οἱ λαοὶ νὰ μὴ ᾧ τέκνα της καὶ ἡ ἐξουσία αὐτῆς νόμος τῶν κυρίρχων; Ἰδοὺ αἱ ἰδέαι αἵτινες κατὰ πρῶτον ἀνέβησαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν φιλοδόξων τινῶν παπῶν, αἵτινες προὐκάλεσαν τὰς τοσαύτας τοῦ ἀνωτέρου καὶ κατωτέρου Ρωμαϊκοῦ κλήρου καταχρήσεις καὶ ἐπὶ νεγκον τέλος τὸ σχίσμα τοῦ Λουθήρου, οὗ τὸν βίον ἐν συνόψει προτιθέμεθα νὰ διαγράψωμεν. Πρὶν ὅμως προβῶμεν εἰς τὰ καθέκαστα τοῦ βίου αὐτοῦ, καλὸν νομίζομεν ἐν συντόμῳ νὰ περιλάβωμεν περὶ τῆς ἐν γένει καταστάσεως τοῦ παπισμοῦ κατὰ τὴν ΙΕ'. ἐκατονταετηρίδα.

Πρὸ πολλοῦ ἤδη εἶχεν ἐκλείψει ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας ταύτης ἡ εὐαγγελικὴ ἀπλότης καὶ χρηστότης τῶν πρώτων Χριστιανικῶν αἰώνων, μεταρρυθμίσεις δὲ ἀδιάλειπτοι πρὸς ὄφελος τῶν παπῶν καὶ τῶν κληρικῶν παρεισαχθεῖσαι, μετέβαλον παντοιοτρόπως τὸν τε χαρακτῆρα καὶ τὸν σκοπὸν τῶν αἰώνων ἐκείνων. Ἀνώτερος ἱεράρχης τῆς Λατινικῆς ἐκκλησίας κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἦν ὁ Ἀλέξανδρος ΣΤ'. ὅστις πρὸ τοῦ θανάτου Ἰννοκεντίου τοῦ Η'. ἀρχιεπίσκοπος καρδινάλιος ὢν, καὶ σκανδαλωδέστατον βίον ζῶν μετὰ τινος παλλακίδος, ἐξ ἧς ἔσχεν ἱκανὰ τέκνα, δὲν παρήτησε τὸν βίον τοῦτον καὶ ἀφοῦ ἐπὶ τὸν παπικὸν θρόνον ἀνῆλθε τῇ ἀδρᾷ τῶν ψήφων τῶν καρδινάλιων ἐξαγορᾷ. Ὁ πάπας οὗτος τὴν αὐτὴν τῆς χειροτονίας του ἡμέραν προεχειρίσατο τὸν υἱὸν τοῦ Καίσαρα, νέον λίαν ἐκλελυμένων ἡθῶν, Ἀρχιεπίσκοπον Βαλεντίας καὶ ἐπίσκοπον Παμπουλόνης, εἶτα δ' ἐτέλεσεν εἰς τὸ Βατικανὸν τοὺς γάμους τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ, τῆς διαβοήτου Λου-